

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Tertia, Qva Continentvr Hermiae Sozomeni
Salaminij lib. 9. Euagrij Scholastici Epiphanensis lib. 6

Christopherson, John

[Köln], 1569

Quomodo Iberi in Christum crediderint. Capvt VI.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12718

propitium habituros. Itaque ab illis, quid sibi agendum sit, doceri constituunt: discunt fidei nostræ præcepta, baptismum recipiunt, & conuentus more Christianorum celebrant.

Quomodo Iberi in Christum crediderint.

CAPVT VI.

E Odé Imperatore regnate, fertur Iberes ad Christi fidé deductos esse. Est hæc quidé gens Barbara, robusta, & bellicosissima: Armeniam interiorem incolit versus Septentriones, Hanc fama est suasu mulieris Christianæ captiuæ patriam & auitam religionem deseruisse: quæ mulier, quoniam fidei & pietatis plenissima erat, idcirco cum apud exteros ætatem ageret, nihil de cõsueto vitæ genere remisit, sed ieiunare, noctes diesque præcari, Deo cum laudibus gratias agere continuò solita est. Barbaris autem sciscitantibus ab illa, quorsam eiusmodi subiret molestias, respondet verè & ex animo, Christum filium Dei ita coli debere. At illis & nomen illius, quem colebat, & cultus ac religionis modus valde peregrinus visus est. Forte fortuna adolescentulus ibi grauiter ægrotare cœpit: quæ mater per singulas ædes circunferens, ostendit. Nam istud facere in more positum erat Iberibus, ad eum finé, vt si quis fortè reperiretur, qui morbum aliquem curauisset, eius opera alii eodem morbo laborantes facillè sanarentur. Vbi verò adolescentulus à nemine posset curari, defertur ad captiuam. At illa, medicamenta, inquit, vel ex vnguentis, vel ex emplastris confecta neq; scio, neque eorû vsum experientiam ué teneo, sed credo, ò mulier, Christum, quem colo, verum illum & præpotentem Deum, filium tuum sanaturum. Statimque vt est pro adolescentulo præcata, cum iam iam mori expectaretur, morbo liberatus est. Haud longò post tempore, regis illius gentis coniugem, quæ iam erat morbo insanabili interitura, simili ratione ad integrâ valetudinè restituit, Christû cognoscere docuit, eû largitorè sanitatis, vitæ, & regni, omniû deniq; dominû esse declarauit. Regina igitur, ea re, quæ sibi accidisset inducta, verba captiuæ vera esse credidit, estq; religionè Christianâ amplexata, & magno î honore mulierè habuit. Rex autè & valetudi-

SOZOMENI HISTOR.

valetudinem tam cito restitutam, & miraculum fidei simul admiratus, rogat causam à coniuge : quam cum didicisset, iubet captiuam donis remunerari . At horum , inquit regina, ei, licet valde pretiosa sint, nulla cura est. Nam solum Dei sui cultum magno aestimat . Quòd si igitur illi volumus gratificari , & tutò atque adeo præclare ætatem degendi studio ducimur, age, nos quoque Deum illum præpotentem veneremur, qui & seruator est, & reges, si ei libitum sit, in eo honorum gradu, in quo sunt, manere facit: & rursus potest per facile ex magnis viris, abiectos, & ex ingloriis illustres efficere, & eos, qui rebus asperis, afflicti sunt, eripere . Quæ cum sapius præclare apud Regem commemorasset, rex tamen ancipiti distrahebatur cogitatione, non tamen induci potuit ad credendum: quandoquidem & rei nouitatem suspectam habuit, & auitam religionem admodum reueritus est . Non ita diu post, in Syluam vnà cum suis ad venandum proficiscitur . Vbi de improviso caligo densissima, & crassus aer illis vndique circumfusus, cælum solemque obscurauit. Ibi tum singuli sibi metuentes, ab se inuicem dissipati sunt . Rex autem solus oberrans, quemadmodum solet euenire hominibus, quorum animi in rebus arduis perplexi hærent, de Christo cogitare eumq; Deum esse existimare cœpit, & in posterum illum colere prorsus animum induxit, si modo ex periculo, in quo constitutus erat, euaderet. Dum ista animo agit, caligo subito discussa est, & aer in serenitatem mutatus . Itaq; solis radiis per syluam diffusis, inde emerfit. Ac cum id, quod sibi obtigerat, cum coniuge communicasset, accersit ad se captiuam, quo modo Christus sit colendus, docere iubet. Quæ cum regi exposuisset ea, quæ mulieri fas erat vel dicere, vel facere, ille conuocatis subditis, diuina beneficia, quæ tum sibi, tum coniugi accidissent, palam cõmemorat. Et quanquam mysteriis religionis Christianæ nondum erat initiatus, Christi tamen doctrinam subiectis impertit, & omnibus communiter Christum colere persuadet, ipse quidem viris, coniunx autem vnà cum captiua mulieribus. Ac breui post communi totius suæ gentis consensu ecclesiam edificare parat . Vbi verò parietes templi vndiq; erecti sunt, suppositis machinis, columnæ etiam tolluntur in sublime, &

& in basibus firmè locantur. Fertur tamen, prima & secunda erecta, tertiam columnam perdifficilem fuisse, ad loco suo statuendū neq; peritorum artificū opera rectè locari, neq; hominum viribus, quanuis multi in ea in altum subuehenda laborarent, in suum locum induci potuisse. At cum nox aduentasset, & captiua sola (nam tum cæteri omnes, tum rex imprimis, inde animo anxio & conturbato decesserat) ibi totam noctem vigilans, Deum enixè præcata esset, columnas facillè erectas fuisse. Nam quæ ad mediam altitudinem erecta erat, obliquè suspensa hærebat, pedeque in solo fixo manebat immobilis, idque non alia de causa, quàm vt Iberum in Deum fides multò magis inde, quàm ex antegressis miraculis confirmaretur. Nam cum prima luce ad ecclesiam accederent, columna, quæ pridie eius diei steterat immobilis (res planè admirabilis & somnio similis) erecta quidem iam videbatur, sed exiguo tamen interuallo interiecto supra basim suspensa manebat. Quam rem omnibus cum stupore admirantibus, & Christum verum Deum confitentibus, columna in conspectu eorum suo pte nutu pedetentim delapsa, in basi, perinde ac si arte factum fuisset, se ipsam defigebat. His confectis rebus, reliquæ columnæ facile erectæ sunt, Iberesque quod restabat operis, alacrioribus animis absoluerunt. Itaque ecclesia studio accurato ædificata, captivæ admonitu, mittuntur legati ad Constantinum imperatorem Romanum, societatem & fœdera cū eo facturi: petituriq; pro his rebus sacerdotes, qui ad suam gentè docendam mittantur. Cum autè imperatori exposuissent, & quæ apud ipsos accidissent, & quo pacto vniuersa gens sedulo admodum Christū coleret, eorū legatione vehementer delectatus est. Qui cum omnia, quæ volebant, perfecisset, eos dimisit. Ad hunc modum Iberes fere ad fidem in Christum inducti, & eum adhuc permagno studio colunt.

*Quomodo Armeni & Persæ Christiana religioni
se se dediderint. CAP. VII.*

DEinceps, autem religio Christiana ad gètes finitimas permanuit, et in multos diffusa est. Armenios autem ià antea se ad fidem Christi recepisse accepi. Nā fertur Terida-

Terida-